

Frø-Benet

Den gamle mor Ellen sad en aften 1820 i borgestuen på det fordums kloster, nu herregården, *** og fortalte eventyr. Alle gårdens tjenestepiger lyttede opmærksomt dertil, og de to unge frøkener på herregården, Ulrikke og Agnes, stod med deres muntre fætter, den unge Baron Anton R. og hørte derpå. Lampen på bordet oplyste den gamle Ellens rynkede ansigt, og Baron Anton hviskede for at forskrække de unge frøkener: ”Det er jo en aldeles komplet heks!”. Da frøkenene og deres fætter var trådt ind i borgestuen, begyndte netop mor Ellen en ny historie, som hun kaldte ”Eventyret om Prinsessen med Rottehalen”, omtrent af følgende indhold:

Der var en overmåde dejlig prinsesse i det land Samarkand¹ (som Ellen ikke vidste hvor lå). Samme prinsesse havde dog ord for at være noget underfundig og hovmodig. At se til, havde hun kun en eneste lyde², og det var en mørk stribe i huden over munden. Denne stribe lignede grangivelig enden af en rottehale og var et modermærke, hun var født med. Da hendes højsalige moder dronningen gik frugtsommelig med hende, havde hun på en rejse måttet overnatte i et ringe herberg, og der var en rotte om natten løbet over hendes hovedpude og havde berørt hende over munden med spidsen af sin hale. (At denne rotte var en maskeret troldmand eller djævel, ville Ellen dog ikke påstå). Derover var dronningen bleven meget forskrækket, og derfor havde den dejlige prinsesse fået dette fødselsmærke. Hun var det gamle kongepars eneste barn; hun skulle engang være herskende dronning i landet, og ved hende, håbede man, skulle den gamle kongestamme i det land Samarkand atter skyde grene. Men hvor dejlig hun var, da hun blev voksen,

¹ I vore dage en by i Usbekistan

² ☺: Legemsfejl

gav dog hint modermærke hende undertiden et så ubehageligt udseende, især når hun smilte, at enhver bejler, som havde nærmet sig, trak sig med en uovervindelig afsky tilbage, så snart hun blot smilte; – lo hun, var det ikke til at udholde, for så var det som hin rottehal blev levende. Da således enhver bejler hastig tog afsked, følte hun sig højlig krænkede derover og mærkede snart hvoraf det kom. Selv hendes kongelige forældre kunne aldrig lide at se hende smile og bad hende, om muligt, vænne sig af dermed; hun prøvede derpå, men den tvungne alvor klædte hende endnu værre, og når hun længe havde været alvorlig, måtte hun ofte pludselig le højt, helst når hun så eller hørte noget, hun anså for dumt eller tåbeligt, og den latter var det hende umuligt at vænne sig af med, men ved den var det netop, at rottehalen over munden blev mest levende. Forgæves havde man rådspurgt alle landets doktorer og lærde mænd. Fra modermærket kunne hun ikke befries, uden man måtte bortskære hele den smukke overlæbe. Man henvendte sig endelig til en ”klog kone”, som gjaldt for en heks. Hun gav prinsessen et hemmeligt råd, hvorved hun beholdt sin nydelige overlæbe, som rigtignok ikke blev fri for den lille mørke stribe, men hvorved modermærket fik en aldeles modsat virkning på mændene. Ingen mand kunne nemlig siden se hende smile, uden uimodståeligt at hendrages til hende med den heftigste forelskelse. Rottehalen over munden kaldte man nu en lille skælmsk skygge af den hedenske gud Cupidos¹ finger, og det blev mode ved hoffet i Samarkand, at damerne sminkede sig med en lille brun stribe over munden. Hvori det tryllemiddel, prinsessen havde fået anvisning på, egentlig bestod, ville hun aldrig åbenbare nogen; men hun gemte omhyggeligt på sit bryst en lille guldkapsel, hvori man mente, hun forvarede en amulet. Hun havde en nysgerrig kammerjomfru, der engang fandt lejlighed til at undersøge denne kapsel. Hun fandt kun et lille ben deri, ikke større end et museben; det var spidst i den ene ende, som en syl, og havde i den anden ende en lille hage, som en medekrog². Den samme jomfru havde engang lagt mærke til, at prinsessen en St. Hansnat ikke havde været i seng. Næste St. Hansnat havde hun bemærket, at prinsessen hemmeligt havde forladt slottet kort før midnat. Hun havde fulgt hende i nogen frastand og med forskrækkelse set, at prinsessen var gået til galgebakken tæt ved slottet og der havde syslet med en lille blomsterspade under galgen, ligesom hun opgravede noget. Da prinsessen mærkede hvad kammerjomfruen måtte have udspejdet, blev hun højlig forbitret; dog, for at jomfruen ikke skulle røbe, hvad hun havde set, fik

¹ ☺: Cupido; latinsk navn for elskovsguden

² ☺: Fiskekrog

hun den hele hemmelighed at vide og til sin død en årlig pension for at tie. Men hun skal dog ikke have tiet. Efter den kloge kones råd havde prinsessen den første St. Hansnat nedgravet i en æske, der ni gange var gennemstukket med en syl, en levende frø under galgen, medens hun måtte fremsige en formular, hvori der rigtignok var nogle gruelige, gudsbespottelige ord, men som ”for resten var meget anstændig”. (Denne formular ville mor Ellen på ingen måde meddele pigerne). Næste St. Hansnat havde prinsessen, under samme formastelige ”læsning”, opgravet den levende begravede frø og fundet den aldeles fortæret af myrer; men dens ben havde hun bragt hjem med sig og deriblandt fundet det lille ben med hagen og den skarpe spids, som hun forvarede i guldkapslen. Ethvert mandfolk, som hun ubemærket drog til sig med den lille hage, blev næsten afsindig af forelskelse i hende; men hvem hun frastødende berørte med spidsen af frøbenet blev hun straks befriet for, da den således frastødte med stor smerte måtte fly hende i samme øjeblik. Dette trylleri benyttede prinsessen allerførst til at hævne sig på sine tidligere bejlere, der ved deres hastige afsked havde fornærmet hende. Når hun på de store fester, hvorfra de ikke kunne udeblive, under den ligegyldigste samtale, blot kunne komme til at berøre deres arm med sin nydelige hånd, hvori den lille frøbenshage var skjult, blev de på øjeblikket dragne til hende af en uovervindelig magt. Den, der før havde fundet det afskyeligt at se hende smile eller le, kunne nu give sit liv for et eneste smil af de læber, hvorover den lille brune skygge så fortryllende sitrede – og den, der så hende smile, kunne give sin ære og næsten sin salighed for et eneste kys af hendes dejlige mund. Den, der endelig var så lykkelig i hendes enlige gemak at kunne kaste sig for hendes fødder og modtage en sådan gunst, der måtte være det allersikreste pant på, at hans højeste håb skulde opfyldes – følte i samme øjeblik et lille næsten umærkeligt prik i brystet, men det gennemskar ligesom hans hjerte med tusinde knive, og i samme nu hans mund berørte den mørke plet over hendes dejlige læber, var det som tusinde rottehaler kildrede ham over hele legemet, og hans ansigt voksede til en uformelig længde. Deraf kom siden den talemåde, at den, der blev skuffet i en glad forventning, blev lang i ansigtet. De ulykkelige prinser rejste beskæmmede bort, og mange af dem gjorde en ulykke på sig. Prinsessen ville aldrig gifte sig, men fandt kun sin glæde i således at drage alle smukke, unge mænd til sig og støde dem fortvivlede og beskæmmede fra sig. Men ingen talte om, hvad der var hændt ham. Med denne prinsesse uddøde den gamle kongestamme i Samarkand. I det kongelige gravkapel hænger hendes portræt endnu over hendes marmorkiste. Det skal være malet af en af hendes

tilbedere, som selv blev afsindig af henrykkelse ved at betragte det, og man tror, der er en fortryllelse ved det, som kommer deraf, at maleren var draget til hende med frøbeshagen og gengav billedet, som han så det i sin forhekselse. Enhver ung mand, som ser det, finder endnu den mørke skygge over hendes overlæbe fortryllende, hvorvel den unægtelig ligner spidsen af en rottehale. Hvis nogen bliver så indtaget i portrættet, at han vil kysse det på munden, påstår man endnu, han bliver lang i ansigtet, og føler en krilren ligesom af rottehaler over hele legemet. Men det går dog over igen, så snart han kommer i frisk luft. I hint gravkapel skal der for resten være et slemt spøgeri, og man vil mene, prinsessen med rottehalen endnu ikke har fundet fred efter døden. Hemmeligheden med frøbenet skal imidlertid være meget mere udbredt, end man tror, og mangen frøken og frue skal hemmeligt være i besiddelse af den farlige medekrog med den skarpe, fine spids. Derfor er det, at man endnu så ofte hører om damer, som har en ubegribelig magt over de unge karle og kan gøre dem lykkelige eller ulykkelige i en håndvending. —

Dette eventyr havde moret pigerne i borgestuen. En og anden fandt vel, det måtte være dejligt at eje et sådant lille frøben, men de fleste fandt dog måden, hvorpå det kunne erhverves, alt for farlig og følgerne af dets brug alt for afskrækkende.

Begge de unge frøkener og deres fætter lo ad eventyret og pigernes overtro. Ingen af dem syntes videre at tænke derpå; men en af pigerne i borgestuen fulgte efter den gamle Ellen, da hun gik, for at tale hemmelig med hende. Dog det lykkedes hende ikke; derimod lagde hun mærke til, at mor Ellen, på et vink af frøken Ulrikke, var smuttet ind i hendes sovekammer, hvor hun forblev næsten en hel time, og, da hun siden forlod gården, bar hun et halsbånd med en guldlås, som man bestemt vidste havde tilhørt frøken Ulrikke. Herover anstillede pigen allehånde betragtninger og lod sig med en hemmelighedsfuld mine forlyde med¹, at frøken Ulrikke nok snart ville blive lige så farlig for de unge karle som prinsessen med rottehalen. Denne snak blev imidlertid udleet og glemt; den kom heller aldrig for frøkenens øren.

Frøken Ulrikke var udmærket smuk og havde i særdeleshed en billedskøn figur. Hendes mørke øjne havde undertiden en ild, som er usædvanlig i det nordiske kvindeblik; men hun havde noget koldt og frastødende i sit væsen, og et vist hånligt smiltræk om munden, som stødte enhver fra hende, der ved første bekendtskab fandt hende elskværdig. Det samme havde været tilfældet med hendes fætter, den unge Baron Anton R., der i førstningen havde fundet hende smukkeste og mest tiltrækkende, men

¹ ☺: Give udtryk for

nu alt mere og mere følte sig hendragen til den yngre opblomstrende søster, frøken Agnes, hvis naive inderlighed og åbne, uskyldige hjertelighed var forbundet med et lyst hoved og det yndigste væsen. Hun var dog endnu først femten år gammel og ikke konfirmeret. Under Baron Antons sidste besøg på herregården var frøken Ulrikke besynderlig lunefuld og undertiden bitter i sin spøg både mod søsteren og sin fætter. Hun lo og spasede langt mere end tilforn, og det fatale smiltræk om munden forlod hende næsten aldrig.

Det var midsommer. Baron Anton skulle den 23. juni tiltræde en udenlandsrejse og havde lovet at komme igen om to år, så snart han kom tilbage fra rejsen. Han var i stor gunst hos de unge frøkeners forældre, som allerede så en tilkommende svigersøn i ham, skønt de endnu ikke vidste, hvem af søstrene han ville erklære sig for eller hvem af dem, der havde ham kærest, medens han i det daglige selskabsliv syntes at vise dem begge lige stor opmærksomhed, og de ligeledes begge syntes at have meget til overs for ham. Agnes var for ung og barnlig til endnu at gøre sig selv tydeligt rede for sine følelser; men Ulrikke gennemskuede både hende og fætteren med sit skarpe, opmærksomme blik.

Dagen til Baron Antons afrejse var kommet. Han skulle silde om aftenen rejse til nærmeste kro, en halv mil fra herregården, for der samme aften at oppebie¹ diligencen. På Ulrikkes forslag fulgte hele familien ham i den smukke St. Hansaften til kroen, hvor man ville opholde sig en times tid for at se på almuens forlystelser ved den nærliggende kilde og på det smukke syn af de mange blus, der efter gammel skik hver St. Hansnat antændtes på alle højene i omegnen.

På den nærmeste høj ved kroen brændte der dog intet blus; den blev brugt til rettersted, og der stod endnu en stage på højen med det indtørrede hoved af en mordbrænderske, som der for nogle år siden var henrettet. Diligencen udeblev længere end sædvanlig. Man så imidlertid på de folkelige forlystelser og mærkede ikke, at det næsten var midnat. Da diligencen endelig holdt ved kroen, tog Baron Anton hastig afsked med familien, men savnede frøken Ulrikke, som var gået ud i krohaven for atter at se på blussene. Da hun dog ikke fandtes i haven, formodede man, at hun med præstens familie var endnu engang gået ned til kilden for at se på bøndernes dans. Diligencekusken blæste utålmodig i sit horn. Baron Anton sagde et hjerteligt levvel til forældrene og frøken Agnes, i hvis øje han så en ufordulgt tåre. Han bad dem mange gange at hilse frøken Ulrikke – og kørte bort. Da diligencen kort efter, i det klare måneskin, rullede forbi den mørke

¹ ☺: Afvente

galgebakke, der lå nogle hundrede skridt fra kroen og hvorpå stagen med mordbrænderskens dødningshoved ragede i vejret, medens det lange, mørke hår flagrede om stangen, syntes Baron Anton på bakkens top at skimte en kvindelig skikkelse med et langt, flagrende slør, der dog øjeblikkelig forsvandt på den modsatte side af højen. Ulrikkes ranke skikkelse og hvide slør havde et øjeblik foresvævet ham; dog han fandt det usandsynligt, at hun ene skulle være gået derop så sent; diligencen rullede fort, og uden at tænke derpå, rejste han videre.

Omtrent to år efter hin St. Hansnat, i begyndelsen af maj måned, ventede man på herregården *** et besøg af Baron Anton R. efter hans hjemkomst fra udlandet. Den dag, han ventedes, skulle festligholdes med et glimrende bal. Han kom først noget sent på aftenen og fandt hovedbygningen prægtig oplyst. Hele familien og mange balgæster kom ham glade i møde. Agnes var i hans fraværelse vokset og havde stået til konfirmation sidste påske. Hun var overordentlig yndig i sin simple baldragt og modtog ham med den inderligste glæde. Ulrikke glimrede i en langt prægtigere baldragt, der i særdeleshed fremhævede hendes yppige former. Hun fremtrådte som en herskerinde i den store forsal, fulgt af en hel del unge herrer, der kappedes om at vise hende opmærksomhed, medens søsteren ganske syntes at forsvinde i hendes nærhed. ”Her trækker afskyeligt. — Jeg har glemt mit schawl!” sagde hun, og de unge herrer var som bortblæste, medens de kappedes om at hente det. Hun trådte nu sin berejste fætter i møde med en artig hilsen, men med en vis kold tilbageholdenhed, som smertede ham. Han erindrede, hvorledes han ved sin bortrejse fra kroen for to år siden havde måttet ile for at komme med diligencen, og ikke fik sagt hende farvel. Han skyndte sig nu med at bede hende tilgive, at han ikke havde ladet diligencen køre og opsat rejsen, for at bringe hende det ønske og udtale det ord, der ved enhver afsked med venner dog altid havde en særegen betydning for ham, uagtet så få tænker på, hvor uendelig meget det lille ord: ”Far vel!” kan indbefatte. Ulrikke skiftede farve; men med et ironisk smil bemærkede hun, at hans galanteri havde et sentimentalt anstrøg, som nu vel altså måtte være mode i Paris. Han optog denne ytring med så godmodig venlighed, at hun øjeblikkelig forandrede tonen; hun lagde sin højre hånd på hans arm, medens hun rakte ham den venstre og tillod ham at føre den til sine læber. Idet hun nu hastig tog sin hånd tilbage fra hans arm, var det som han følte et lille ryk i sit ærme af hendes stålarmbånd, hvorved hans arm et øjeblik, imod hans vilje, kom til at hvile på silkesløjfen ved hendes barm. Hans forvirrede

¹ ∅: Schawl; sjal

undskyldning besvarede hun med et skælmsk smil og et lille håndtryk. — Han så nu først hvor fortryllende smuk hun var og følte sig øjeblikkelig så henrevet af hendes indtagende pikante væsen, at han næsten forsømte hele den øvrige familie og de unge venner, der kom ham i møde. Han måtte gøre vold på sin ubegribelige opbrusning for ikke at synes uhøflig eller utaknemmelig. Snart tumlede han imidlertid hen i en hvirvlende dans med frøken Ulrikke i den lyksaligste glædesrus. Man så dem ofte hviske sammen i et sideværse — og inden midnat var han forlovet med frøken Ulrikke.

De første fjorten dage, han nu tilbragte på herregården, levede han som i en uafbrudt henrykkelsesfeber, og han mærkede ikke, hvorledes den stille, elskværdige Agnes hver dag blev tavsere, og hvorledes den friske rødme på hendes kinder aftog. Forældrene var særdeles tilfredse med forlovelsen. Man modtog lykønskninger fra alle omegnens familier, og der fulgte fest på fest, hvorved Baron Anton og frøken Ulrikke var hovedpersonerne. Ved ingen af disse fester var frøken Agnes tilstede; hun undskyldte sig med upasselighed, og det var kun alt for grundet — hendes tilstand blev snart betænkelig: Hun faldt i en farlig nervefeber.

Baron Anton spurgte vel hver dag med deltagelse til hende; men han så hende ikke, og han levede så udelukkende i sin lidenskabelige kærlighed for Ulrikke, at næsten ingen anden forestilling kunne gøre sig gældende i hans sind. Snart troede han imidlertid med uro at bemærke, at han ikke var den eneste, der beundrede Ulrikke, men at dette var tilfældet næsten med alle omegnens unge herrer, og selv med den unge, smukke forvalter på gården. Det forekom ham, at hendes mørke øjne tindrede næsten med samme ild, når hun talte med dem eller rakte dem hånden, som når hun henvendte sig til ham, og den unge forvalter nærmede sig hende undertiden med en fortrolighed, der forekom ham upassende. Sin forstemmelse herover kunne han ikke skjule; men det syntes ingenlunde at være frøken Ulrikke ubehageligt. Hun lo og forsikrede ham, at de indbildske gækkes forelskelse hidtil kun havde moret hende som en højst underholdende komedie. Hun var uudtømmelig i vittig spot over alle disse indbildske herrer, som endnu, efter at hendes forlovelse var erklæret, ikke syntes at have opgivet deres tåbelige forhåbninger. Hun lovede snart at vise dem vintervejen¹ alle til hobe, men kun på den betingelse, at han uden skinsyge ville finde sig i, at hun endnu i nogen tid modtog deres hyldest, indtil hun fandt lejlighed til på en ret pikant måde at vise dem tilbage for bestandig. Denne grille, i hvis udførelse frøken Ulrikke satte en triumf, gik den forelskede fætter, efter nogle

¹ ☪: Sætte dem på porten

indvendinger, dog til sidst ind på, og til bevis på, hvor langt han var fra at nære nogen skinsyge, syntes han med største ligegyldighed at se hende omsværmet af disse tilbedere. Deres tal formindskedes imidlertid hastig, medens flere af omegnens unge herrer pludselig rejste bort, og to af dem netop dagen efter at de havde været i selskab på herregården, hvor Ulrikke fortrinlig syntes at have begunstiget dem. Med forvalteren på gården tog det en tragisk ende. Efter at han en aften havde haft en fortrolig samtale med frøken Ulrikke i haven, skar han næste morgen halsen over på sig med sin ragekniv.

Det kolde smil, hvormed Ulrikke fortalte Baron Anton denne ulykke, gjorde et besynderligt indtryk på ham. Han så alvorligt på hende, men han så nu kun hendes glimrende skønhed og kunne intet bebrejdende ord sige hende. Hun fortalte ham, triumferende og på den mest lunefulde måde, hvorledes hun havde set alle sine tåbelige tilbedere for sine fødder og derpå givet dem så nydelig en kurv¹, som de kunne forlange.

Nogle dage før brylluppet var bestemt, var det St. Hansaften og netop to år siden Baron Anton havde tiltrådt sin udenlandsrejse. En kilderejse² var bestemt til den dag. Agnes var kommet op af sin nervefeber og var endnu noget svag; men for ikke at forstyrre familiens glæde, havde hun lovet at deltage i kilderejsen. Da de om aftenen kørte hjem i den store, åbne vienervogn³, hvori Agnes sad på bagsædet, hos sine forældre, og de to lykkelige elskende alene på forsædet, så de blus rundt om på højene. Kun den store lynghøj ved kroen stod skummel og uoplyst tæt ved vejen. — ”Det er det fæle rettersted!” — sagde Agnes, og gyste: — ”Der står endnu hovedet på stagen!”.

Ulrikke lo spottende ad hendes barnagtige angst. Idet Baron Anton så derop, erindrede han, hvorledes han samme nat for to år siden troede at have set frøken Ulrikkes skikkelse på toppen af højen. I et overgivent lune spøjte han med hende over at hun vist hin nat, efter mor Ellens råd, havde begravet en levende frø under retterpælen, for næste St. Hansnat at hente en tryllekrog til mændenes hjerter.

”Fy! Hvor kan De spøge så afskyeligt?” — sagde Agnes — men Ulrikke tav og havde skiftet farve. Men efter nogle øjeblikkes betænkning lo hun højt og spurgte, hvad der bragte ham på det indfald. Han erindrede hende da om mor Ellens eventyr og fortalte, hvorledes det hin nat et øjeblik havde spøget i

¹ ☺: Give friere afslag

² ☺: Rejse til en hellig, helbredende kilde

³ ☺: Wienervogn; den fineste slags hesteforspændte kalechevogn

hans hoved, medens han indbildte sig at have set sin fortryllende kusines skikkelse på højen. Det forekom ham endnu tydelig, at det store, hvide slør, som hun også denne aften rejste med, havde flagret om hendes skuldre og udbredt sig som et par uhyre vinger, idet hendes skikkelse forsvandt bag retterpælen.

”Nu ja, om du havde set rigtig” – sagde Ulrikke med kæk, stolt mine, idet hun fæstede et skarpt blik på ham – ”om jeg virkelig havde været nysgerrig eller barnagtig nok til at foretage slige narrestreger – ville du da betragte det som nogen stor synd – eller vel endog som hekseri og trolddom? – Kan der i vor tid endnu være tale om sligt galskab? –”

”Virkelig trolddom tror jeg vel ikke eksisterer” – sagde Anton – ”men selv den blotte spøgen med sligt kogleri¹ er mig modbydelig – den forudsætter dog altid en lyst og vilje, som i grunden er dæmonisk”.

”Ej, ej, hvor min tilkommende hr. gemal tager den spas højtidelig!” – udbrød Ulrikke med latter – ”hvor dog selv ret gode hoveder i visse stykker kan være forskruede og tåbelige! – Jeg skulde næsten tro, du kunne holde mig for en slags virkelig moderne heks, hvis jeg tilstod dig, at jeg havde et ugleben eller et torskeben eller et virkeligt frøben hos mig med en krog til at angle² hjerter med –”

”En sådan tryllekrog har du virkelig” – svarede Anton – ”men den er du født med i din hånd og dit øje og din hele fortryllende skikkelse, og den har du aldrig behøvet at hente under galgebakken”.

”For to år siden syntes jeg dog at have tabt den medfødte tryllekrog, du er så artig at tillægge mig” – svarede hun – ”hvad om jeg da var blevet overtroisk af en hemmelig faible³ for en vis ung herre – og havde vovet min salighed eller dog min sunde menneskeforstand for at finde et middel til at drage ham til mig, hvor urimeligt det var – –”

”Så var det unægtelig en heroisk handling, som jeg måtte påskønne” – svarede Anton – ”men så måtte du dog vel først have prøvet hint tryllemiddel, inden du fandt det probat⁴ og anvendte det for alvor, og det kunne være farligt – –”

”Farligt for prøvekludene, hvis det var andet end narrestreger, men hverken for mig eller dig. Se!” – vedblev hun – ”hvad synes dig om dette lille ben? – Om det er af en ugle eller flagermus eller frø, overlader jeg til din

¹ ☺: Trolddomskunst; hekserier, m.m.

² ☺: Friste; lokke

³ ☺: At have en svaghed eller forkærlighed for noget

⁴ ☺: Virkningsfuldt

lærdom at bedømme.” – Med disse ord fremtog hun af sit etui i det lyse måneskin noget, der lignede et fint ben af et lille dyr; det var spidst som en nål og havde en lille hage i den ene ende. ”Hør nu, og gys over den forskrækkelige historie!” – vedblev hun med et overlegent smil – ”med denne krog rykkede jeg dig virkelig lidt i ærmet, straks da jeg så dig efter din hjemkomst ved ballet; mit armbånd tog fat med, og det mærkede du; men dermed har jeg umærkeligt og for spas nappet alle de unge herrer i ærmet, som har gjort kur til mig for alvor og ganske mærkeligt”. – Hun lo og svingede den lille krog med hånden. ”Se! Med denne tryllestav behersker jeg dig endnu, hvis du ikke altid vil være så artig at indrømme mig den medfødte hjertekrog i hånd og øje”.

”Nej, lad mig dog se!” – udbrød Anton – ”jeg tror virkelig, det er halebenet af en tudse”.

”Fy, nej, kun af en levende begravet frø; men tag dig i agt! Rør ikke ved spidsen! Så går kærligheden over eller bliver til desperation – og så kan det gå dig i morgen, når du rager dig, som den sølle forvalter”.

Halvt i spøg og halvt i harme snappede han det lille ben ud af hendes hånd og betragtede den spidse krog, der nok dannedes af dyrets rygben. Med humoristisk lune ville han tilbagetrænge sin indignation over den hele fatale spas og over den ligegyldighed, hvormed hun omtalte det ulykkelige offer for hendes forfængelighed. ”Kom nu nogen og sig, romantikkens og hekseriernes tid er forbi!” – udbrød han – ”her holder jeg Gud Amors tryllestav i min hånd, og ve den, jeg rører med spidsen! – Er du bange? Ulrikke!”.

”Rør mig ikke! Stik ikke vor kærlighed ud! – Rører du mig med spidsen, er det i det mindste ikke galant – og artighed forlanger jeg af den, der vil være min brudgom”.

”Hvo kan tænke på slige hensyn! – Når man er en mægtig troldmand og svinger en guddoms tryllestav i sin hånd” – vedblev Anton i samme lune – ”så er man jo et blindt redskab for den guddommelige eller dæmoniske magt, hvis ånd har udkåret os til sit organ. Se!” – vedblev han i eksalteret lune – ”her kører jeg på Gud Amors triumfvogn, med et frøhaleben i min hånd, som hans scepter – jeg lukker mine øjne, som den blinde Gud, og lader hans pil ramme det hjerte, han har udset til at såres!” – Han lukkede sine øjne og fægtede nu i blinde til alle sider med det lille frøben.

”Av! Du stak mig virkelig afskyeligt!” – udbrød Ulrikke, forbitret, og slog ham hårdt over hånden, så han tabte det lille ben og glemte spasen,

medens han bekymret udbrød: ”Det kunde dog aldrig gøre ondt? – Er du virkelig vred? kæreste Ulrikke!”.

”Det er ude imellem os!” – sagde Ulrikke i den heftigste tone med blussende kinder, idet hendes øjne flammede vildt. – ”Den, der således kan fornærme mig, som min brudgom, vil blive en utålelig tyran som ægtemand. – Det er alvor! Jeg elsker dig ikke mere – jeg afskyr dig –”

Forgæves søgte Anton og hele familien at tale den forbitrede frøken Ulrikke til rette. Enhver, der ville berolige hende, stødte hun voldsomt til side, og hun truede med at springe ud af vognen, hvis hun længere skulle sidde ved Baron Antons side. Hun skiftede plads med sin fader og satte sig i en krog af vognen, hvor hun lukkede øjnene, som om hun ville sove; men månen oplyste hendes ansigt, og man så med uro og spænding, hvorledes minespillet afvekslede mellem gråd og krampagtig latter. Hun syntes virkelig farlig syg. Da hun kom hjem, fantaserede hun og blev bragt til sengs. Uagtet lægen boede i nærheden, kunne han dog ikke komme før det var morgen, og da havde sygdommen allerede udviklet sig til en alvorlig galdefeber. Hun stirrede vildt om sig og kendte ingen, undtagen Anton, som hun dog altid voldsomt stødte fra sig, når han med deltagelse ville nærme sig hendes leje. Hun påstod, han havde stødt hende tusinde dolkestik i hjertet med det ulyksalige, forkoglede frøben. Snart råbte hun, at hun var en troldkvinde, som skulle levende brændes; snart troede hun, at hun allerede lå på bålet; undertiden sprang hun op og flagrede med armene som vinger, og snart igen påstod hun, at hun var et spøgelse, og at hun var prinsessen med rottehalen, som nu gik igen. Hun kom ikke mere til samling, og fjorten dage efter hin St. Hansnat var hun død.

Kort efter døde også gamle mor Ellen. Bryggerspigen på herregården, den samme, som for to år siden havde opdaget Ulrikkes hemmelige sammenkomst med denne kvinde, nikkede nu hemmelighedsfuldt og lod sig forlyde med, at der måske kunne være mere i frøken Ulrikkes sidste feberdrømme, end man ville tro.

Baron Anton rejste atter et helt år udenlands for at overvinde det nerverystende indtryk, Ulrikkes pludselige sygdom og død havde gjort på ham. Hans lidenskabelige kærlighed til hende forekom ham mere og mere som en fantasiforvildelse, medens hans første inderlige følelse for den stille, elskværdige frøken Agnes med stedse voksende magt trådte frem igen i hans sind.

Næste efterår, så snart han var kommet tilbage fra rejsen, erklærede han sig for hende. Hun tilstod ham, at hun i tre fulde år havde elsket ham i stilhed og nær var død af sorg dengang han blev forlovet med Ulrikke.

Da deres bryllup stod på den gamle herregård, fortalte bryggerspigen i borgestuen eventyret om prinsessen med rottehalen, og nogle mente, det var godt, at mor Ellen nu var død, og at hun nu ikke længere kunne lære de unge piger kunsten med frøbenet.

~~~~~